

РЕШЕНИЕ

№ 1132

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9147** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание Определение № 8801/25.09.2023 г., постановено по адм. д. № 7331/2023 г. по описа на Върховния административен съд, с което ВАС е прекратил производството и е изпратил делото по подсъдност на Административен съд - София - град.

Предмет на оспорване е Заповед №ЛС–11–436/22.06.2023 г. на Министъра на правосъдието, с която е постановен отказ за вписване на оспорващия Д. П. Д. от [населено място] в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към Министерството на правосъдието. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на заповедта. Твърди се, че за да постанови отказ за вписване в регистъра на медиаторите, компетентният административен орган е приел, че Д. Д. не отговаря на изискванията на чл.8, ал.1, т.1 от Закона за медиацията, а именно да не е осъждан за престъпление от общ характер. Поддържа се становището, че действително заявителят е осъждан и му е било наложено съответното наказание съгласно споразумение от 03.08.2010 г. по НОХД № И – 2789/2010 г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав, но към момента на подаване на заявлението за вписване в ЕРМ към МП е била настъпила реабилитация по право по същото дело, поради изтърпяване на наказанието в период от 02.09.2010 г. до 02.03.2011 г. Наведено е твърдението, че както към датата на подаване на заявлението за вписване в единния регистър на медиаторите – 20.05.2023 г., така и към датата на издаване на обжалваната заповед – 22.06.2023 г. същият е със съдебен статус „неосъждан“. Твърди се още, че от Бюро „Съдимост“ към СРС са му издавани многократно свидетелства за съдимост със статус “неосъждан”

преди подаване на горепосоченото заявление и издаване на процесната заповед. Жалбоподателят посочва, че няма вина за липсата на актуални данни в регистъра на Министерството на правосъдието относно твърдяната настъпила реабилитация и изтърпяването на наказанието и поради тези обстоятелства не следва да бъде ограничавано неговото право да бъде вписан в ЕРМ. Предвид това счита, че оспореният акт следва да бъде отменен, ведно със законните последици от това. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът – Министъра на правосъдието, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт И. С. в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност.

Подробни съображения за законосъобразност на оспорения акт са изложени в представени писмени бележки. Твърди, че със заповедта е постановен отказ за вписването на заявителя в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към МП, поради установено по служебен път от административния орган обстоятелство, че към датата на подаване на заявлението за вписване в регистъра на медиаторите, както и към датата на издаване на заповедта, заявителят не е отговарял на императивното изискване на чл.8, ал.1, т.1 от Закона за медиацията, а именно да не е бил осъждан за престъпление от общ характер. Счита, че оспорената заповед е напълно законосъобразна съгласно чл.146 АПК, в това число и съобразена с действащите и относими материалноправни норми към датата на нейното издаване, съгласно чл.142, ал.1 АПК. Изложени са твърденията, че в регистърното производство по вписване в ЕРМ административният орган действа в условията на обвързана компетентност и установява съдебния статус на заявителя на база данните, налични в Централизираната автоматизирана информационна система (ЦАИС), поддържана от Министерството на правосъдието, съответно няма правомощие да се произнася и да извършва преценка относно настъпването на факта на реабилитацията. Наведени са доводи, че са извършени изискуемите по закон действия и справки преди издаването на заповедта, включително е изпратена и електронна заявка към Бюрото за съдимост на РС – Сливен – по месторождение на заявителя за получаване на актуална информация относно съдебния статус на заявителя Д., в отговор на която е постъпила информация, че не са налице данни за изтърпяно наказание „пробация“ и лишаване от правоуправление в бюлетина на същия. Вследствие на това, както и поради установената липса на вписани данни за реабилитация в ЦАИС, на 30.05.2023 г. Министерството на правосъдието е издало електронно свидетелство за съдимост с рег. № 23053001300006338, съгласно което лицето Д. П. Д. е “осъждано” и на база на него Министъра на правосъдието е издал Заповед №ЛС–11–436/22.06.2023 г., с която е постановен отказ за вписване на Д. П. Д. в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към Министерството на правосъдието. Претендира юрисконсултско възнаграждение. По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.05.2023 г. в Министерство на правосъдието е постъпило заявление №05-01-352/20.05.2023 г. за вписването на Д. П. Д. в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към МП. Към заявлението са приложени и удостоверения за успешно завършен курс на обучение за медиатор, издадено от Сдружение „Съюз на

юристите в България“, както и декларация за обстоятелствата по чл.15, т.4 от Наредба №2/15.03.2007 г. за условията и реда за одобряване на организациите, които обучават медиатори, за изискванията за обучение на медиатори, за реда за вписване, отписване и заличаване на медиатори от ЕРМ и за процедурните и етични правила за поведение на медиатора (Наредба № 2). Представено е също и доказателство, че е внесена и изискуемата държавна такса за вписването. Административният орган е извършил проверка дали заявителят отговаря на посочените в чл.8, ал.1 от Закона за медиацията изисквания. За целта е изпратена електронна заявка с рег. № 230522660050000005750 към Бюрото за съдимост на Районен съд (РС) – [населено място] по месторождение на лицето, който е компетентният съд да отбелязва допълнителните сведения, вкл. за настъпила реабилитация. В отговор на изпратената заявка, от РС – Сливен е постъпила информация, че не са налице данни за изтърпяно наказание „пробация“ и „лишаване от правоуправление“. В следствие на получения отговор от РС – Сливен съгласно чл. 16, ал.1 от Наредба №2 е издадено електронно свидетелство за съдимост с рег. № 23053001300006338, съгласно което лицето Д. П. Д. е осъждано и не са налице данни в системата за настъпила реабилитация. На база на горепосочените обстоятелства с докладна записка рег. №05.01-352/20.06.2023 г. Заместник-министъра на правосъдието мотивирано е предложил издаване на заповед за отказ за вписване на горепосоченото лице в ЕРМ.

Въз основа на тези факти Министъра на правосъдието е приел, че заявителят, жалбоподател в настоящото производство, не отговаря на изискванията на чл.8, ал.1, т.1 от Закона за медиацията и на основание чл.18 от Наредба №2 от 15.03.2007 г. на 22.06.2023 г. постановява отказ за вписване на същия в ЕРМ със Заповед № ЛС–11–436/22.06.2023 г. Заповедта е изпратена на електронната поща на заявителя на 30.06.2023 г., като жалбата срещу нея е подадена на 11.07.2023 г. Към жалбата е приложено свидетелство за съдимост с регистрационен № 230703111011000215667 от 03.07.2023 г. на СРС, в което е удостоверено, че съдебният му статус е „неосъждан“.

След получаване на жалбата от Министерство на правосъдието е изпратено писмо с изх. № 94-Д-178#2/12.07.2023 г. до Председателя на СРС и РС – Сливен с молба за инициране на проверка и предоставяне на информация относно констатираното противоречие в двете свидетелства за съдимост – 1. електронно свидетелство за съдимост с рег. № 23053001300006338 от 30.05.2023 г. от ЦАИС към Министерството на правосъдието, и 2. свидетелство за съдимост с регистрационен № 230703111011000215667 от 03.07.2023г. на СРС. С писмото на МП е посочено, че към 11.07.2023 г. в ЦАИС няма информация по отношение на Д. П. Д. за изтърпяно наказание, както и данни за отбелязана реабилитация за конкретното осъждане.

В отговор на отправеното от МП запитване, с писмо с вх. №94-Д-178#8/20.07.2023 г. Председателя на РС – Сливен е уведомил подателя му, че след извършена проверка е установено, че приложеното към жалбата свидетелство за съдимост на СРС от 03.07.2023 г. действително е издадено от съдебен деловодител Ц. П., както и че за жалбоподателя в картотеката на Бюро „Съдимост“ при РС – Сливен има приложен бюлетин за съдимост, по който не е отразена реабилитация, както и няма приложени доказателства за изтърпяване на наказанията съгласно изискванията на чл.17, ал.1, т.2, и т.6 от Наредба № 8. С оглед на тези обстоятелства служителите от Бюро „Съдимост“ – С. не са издавали свидетелство за съдимост със статус „неосъждан“ за лицето Д. Д..

Постъпил е отговор и от завеждащия служба Бюро „Съдимост“ към СРС в писмо с вх. № 94-Д-176/21.07.2023 г. на МП, в което е предоставена информация, че съгласно

резолюция на съдия докладчик Е. К. към Бюро „Съдимост“ – С., свидетелство за съдимост рег. № 230703111011000215667 от 03.07.2023г. действително е издадено на жалбоподателя Д. Д.. Към писмото е приложена резолюция на съдия К. от 17.07.2023 г., съгласно която “дори и да липсват доказателства кога точно са изпълнени наказанията, съгласно чл. 82, ал.4, вр. ал.1, т.5 НК – в конкретния случай наказанията, наложени с влязло в сила на 03.08.2010 г. споразумение, не могат да се изпълняват след 03.08.2013 г., от която дата са изминали 9 години, 11 месеца и 15 дни и съответно относно посоченото осъждане е настъпила реабилитация”. Към писмото е приложена и електронната справка за съдимост от 03.07.2023 г., съгласно която Д. П. Д. е осъждан, но върху справката е поставен щемпел „неосъждан“.

За да установи факта, че към датата на подаване на заявлението за вписване в ЕРМ реабилитация е била настъпила от оспорващия по делото е приложено и удостоверение, издадено му от Областна служба „Изпълнение на наказанията“ [населено място] с рег. №1481 от 07.03.2011 г. в уверение на факта, че от 02.09.2010 г. до 02.03.2011 г. същият е изтърпял наказание „пробация“, постановено с протоколно определение по НОХД № И-02789/2010 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в. Освен това са представени и свидетелства за съдимост от СРС от 24.09.2019 г. с рег. № 81641, и от 19.02.2018 г. с рег. № 22454, издадени на Д. Д. със съдебен статус “неосъждан”. В хода на настоящото производство жалбоподателя представя и удостоверение от РС – Сливен от 27.11.2023 г., в което е отбелязано, че е настъпила реабилитация по право по НОХД № И-2789/2010 г. по описа на СРС спрямо Д. Д., поради изтърпяване на наказанието в периода от 02.09.2010 г. до 02.03.2011 г., като в него изрично е посочено, че към дата 20.05.2023 г. и 22.06.2023 г. лицето е със съдебен статус „неосъждано“.

От друга страна, от предоставените и приложени по делото доказателства от ответника пък е видно, че съгласно електронна справка за съдимост от 27.09.2023 г. с рег. № 230927005000434104, жалбоподателят продължава да фигурира в ЦАИС със съдебен статус – „осъждан“, без да са отразени данни за настъпила реабилитация. Едва от справките за съдимост от 03.01.2024 г. с № 230703111011000215667 и 18.01.2024 г. с № 240118005000029372 безспорно се установява промяна в бюлетина на жалбоподателя от “осъждан” на „неосъждан“, както и от приложената разпечатка от ЦАИС с данни за отбелязана на 26.10.2023 г. настъпила реабилитация на основание чл.88а от НК по отношение на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорената заповед има белези на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. от АПК. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, доколкото се установи, че оспорената заповед е изпратена на жалбоподателя на електронната му поща на 30.06.2023 г., а жалбата е подадена на 11.07.2023 г. Същата е ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът не е ограничен от наведените от жалбоподателя пороци на акта, а е задължен по силата на чл.168, ал.1 АПК да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК - дали е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с

целта на закона.

При така извършената проверка съдът счита, че оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган по чл.18 от Наредба №2/15.03.2007 г. – Министъра на правосъдието, поради което не е налице предпоставката за отмяната ѝ по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК.

Заповедта е издадена в предписаната форма, доколкото в специалния закон липсват различни от установените в чл.59, ал.2 АПК изисквания. Съдът намира, че в същата са посочени обективно и пълно фактическите и правните основания, както и разпоредителната част с формираното волеизявление на Министъра на правосъдието да откаже вписване в ЕРМ на оспорващия. С оглед на това не се констатира порочи по смисъла на чл.146, т.2, вр. чл.59, ал.2 от АПК, които да доведат до отмяна на заповедта на това основание.

Съдът намира, че в хода на проведеното административно производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели и до материална незаконосъобразност на издадения краен акт. Не е спазено изискването на чл.35 АПК да се изяснят фактите и обстоятелствата, от значение за издаване на крайния акт относно изискването за вписване в ЕРМ заявителят да не е осъждан.

Общите изисквания, на които следва да отговаря едно лице, за да бъде медиатор, са изброени в чл.8, ал.1 от Закона за медиацията. Според тази разпоредба медиатор може да бъде само дееспособно лице, което не е осъждано за престъпления от общ характер; завършило е успешно курс на обучение за медиатор; не е лишено от право да упражнява професия или дейност; има разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, ако лицето е чужд гражданин; вписано е в Единния регистър на медиаторите към министъра на правосъдието

Редът за вписване в ЕРМ е уреден в Глава трета на Наредба № 2 от 15 март 2007 г. за условията и реда за одобряване на организациите, които обучават медиатори; за изискванията за обучение на медиатори; за реда за вписване, отписване и заличаване на медиатори от единния регистър на медиаторите и за процедурните и етични правила за поведение на медиатора. Съгласно чл.14 от същата лице, което кандидатства за медиатор, подава в Министерството на правосъдието заявление за вписване в ЕРМ по образец, утвърден от министъра на правосъдието. В чл.15 са предвидени изискуемите документи, които следва да представи заявителят. По отношение на данните за съдемот на български граждани в чл.16, ал.1 е предвидено, че за целите на разглеждане на заявлението на българските граждани същите се установяват служебно. В чл.17 е предвидено, че при нередовности на документите кандидатът за медиатор се уведомява писмено, като се дават указания за отстраняването им в 14-дневен срок.

За да приеме, че по отношение на жалбоподателя не е било налице изискването на чл.8, ал.1, т.1 от Закона за медиацията ответникът се е позовал на извършените от него справки в ЦИАС и на получения отговор от РС – Сливен, според които лицето е осъждано и не са налице данни в системата за настъпила реабилитация. От тези справки е било видно кога и за какво престъпление същият е бил осъден и какво е било наказанието. Вярно е, че административният орган няма правомощието да преценява дали е настъпила реабилитация по това наказание, но същият е следвало да уведоми заявителя, като му предостави възможност да вземе становище по констатираното. Така той е бил лишен от възможност да опровергае фактите, приети за установени от административния орган, установени в хода на съдебното

производство. От представените от оспорващия доказателства се установи, че по отношение на вписаното му в бюлетина за съдимост осъждане е настъпила реабилитация по право най-късно на 03.08.2013 г., но същата не е била отразена нито в бюлетина му за съдимост, нито в ЦАИС към Министерството на правосъдието. Съдът намира, че неотразяването на настъпилия факт на реабилитацията към момента на подаване на заявлението и към момента на издаване на оспорения акт не е основание да се приеме, че лицето е осъждано.

За всички осъдени лица, включително и в хипотезата на условно осъждане, се съставят бюлетини за съдимост, които се водят и съхраняват от Централното бюро за съдимост при МП – за чужди граждани, и от бюрата за съдимост към районните съдилища – за български граждани. Редът за съставяне на бюлетините за съдимост, тяхното задължително съдържание и поддържането им в актуално състояние, както и редът за издаване на справки и свидетелства за съдимост са уредени в Наредба № 8 от 26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост. Въз основа на бюлетина за съдимост се издават справки – за служебна цел на съдебни органи и други органи, които имат право по закон да изискват такава справка, и свидетелства за съдимост – на гражданите. В справката за съдимост се посочват всички осъждания, независимо от последвала амнистия или реабилитация – чл. 36, ал.2 от Наредба № 8, а в свидетелството за съдимост не се вписва осъждане, за което лицето е амнистирано или реабилитирано – чл. 39, ал. 2 от наредбата.

Реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното – чл. 85, ал.1 от Наказателния кодекс /НК/. Тъй като специалният закон – Закона за медиацията, не установява противното на общата разпоредба за действието на реабилитацията, то тя е от значение за факта на вписването в Единния регистър на медиаторите. Действително съгласно чл. 86, ал.1, т.1 от НК реабилитацията настъпва по право, когато лицето е осъдено условно, ако в изпитателния срок не е извършило друго престъпление, поради което следва да изтърпи отложеното наказание. Настъпването на реабилитацията по право обаче не означава, че всеки субект– гражданин или административен орган, може да се позовава на нея въз основа на собствената си преценка за наличие на законоустановените предпоставки. Обстоятелството за настъпила реабилитация – независимо дали по право или по чл.87 от НК, се отбелязва служебно като допълнително сведение в бюлетина за съдимост на осъденото лице – чл. 17, ал.1, т.2 от Наредба №8. Обстоятелството дали ли е настъпила реабилитация по право или не като институт на наказателното право, относим към факта и последиците от осъждането на едно лице е в компетентността на общия съд, в случая - на председателя на районен съд или определен от него заместник по смисъла на глава четвърта "Свидетелства за съдимост и справки за съдимост" от Наредба № 8/2008 г. Анализът относно приложението на чл.82, ал.1, т.5 и чл. 86, ал.1, т.3 от НК не е в правомощията на административния съд. Затова настоящият състав преценява факта на настъпването на реабилитацията съгласно събраните по делото доказателства. Справката и свидетелството за съдимост, както и

удостоверенията на административните и съдебни органи са официални документи и се ползват с доказателствената сила на такива, докато тя не бъде оборена по надлежния ред и те не бъдат обявени за неистински или с невярно съдържание. Видно от приложените по делото доказателства началникът на Сектор пробация, С. град, ОС „Изпълнение на наказанията“ е издал удостоверение с рег. № 1481 от 07.03.2011 г. в уверение на факта, че от 02.09.2010 г. до 02.03.2011 г. същият е изтърпял наказание „пробация“, постановено с протоколно определение по НОХД № И02789/2010 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в. Съгласно императивната разпоредба на чл.17, ал.3 от Наредба № 8 в тридневен срок от изтърпяване на наказанието органите по изпълнение на наказанията са длъжни да изпратят данни за изтърпяното наказание на бюро за съдимост при съответния районен съд по месторождението на лицето или на Централното бюро за съдимост за отбелязване в бюлетина за съдимост. От писмото на РС – Сливен с вх. №94-Д-178#8/20.07.2023 г. до МП се установи, че към 20.07.2023 г. за жалбоподателя в картотеката на Бюро „Съдимост“ при РС – Сливен има приложен бюлетин за съдимост, по който не е отразена реабилитация, както и няма приложени доказателства за изтърпяване на наказанията. Предвид гореизложеното настоящият състав приема, че въпреки, че безспорно е установено изтърпяването на наказанията от Д. Д., не са спазени разпоредбите на чл.17, ал.1, т.6 и ал. 3 за уведомяването на бюрата по съдимост за този факт и надлежното му отразяване в бюлетина за съдимост на същия. Предвид тези обстоятелства въпреки положената грижа за проверка на наличната информация в регистрите относно съдебния статус на заявителя, административният орган е издал процесната заповед на база на неактуални данни.

Относно твърденията на ответника, че жалбоподателят не е представил доказателства при подаването на заявление за вписване в ЕРМ, настоящият състав счита същите за неоснователни. Същият не е бил уведомен за констатираното осъждане и не му е била предоставена възможност да представи доказателства в противен смисъл. Безспорно по делото се установи, че на Д. са му били издавани свидетелства за съдимост от СРС от 24.09.2019 г. с рег. № 81641, и от 19.02.2018 г. с рег. № 22454, със съдебен статус “ неосъждан”, поради което същият не би могъл да знае за липсата на отразяването на реабилитацията в бюлетина му в ЦАИС и да изиска от Министерството на правосъдието в хода на производството по вписване да бъдат отразени данните за настъпилата реабилитация. Видно от представената справка в производството пред административния орган в бюлетина на жалбоподателя обаче не е било вписано сведение за настъпила реабилитация на основание чл.86 от НК и за изтърпяване на наказанията към момента за издаване на процесната заповед по причина, че органът по изпълнение на наказанието не е изпълнил задължението си по чл.17, ал.3 от Наредба №8 да изпрати данни за това на бюро за съдимост при съответния районен съд по месторождението на лицето или на Централното бюро за съдимост за отбелязване в бюлетина за съдимост. Следователно, налице е незаконосъобразно бездействие на компетентните органи служебно да отразят тези факти, което бездействие не следва да е във вреда на лицето.

Предвид изложеното съдът приема, че доколкото не са спазени административнопроизводствените правила относно отчитането на актуалните данни за съдебния статус на жалбоподателят, е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради което административният акт е незаконосъобразен съгласно чл. 146, т. 3 АПК.

Дори да се приеме, че в хода на административното производство ответникът е извършил дължимата проверка за съдимост на жалбоподателя и за резултатите от същата не е бил длъжен да го уведомява, т.е., че не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, съдът счита, че административният акт следва да бъде отменен по аргумент от чл.142, ал.2 от АПК, който дава приоритет на фактите пред правото до приключване на устните

състезания по делото. От представеното в хода на съдебното производство РС – Сливен, компетентен орган да установи и отрази в бюлетина на жалбоподателя факта на реабилитацията, издадено удостоверение от 27.11.2023 г., е отбелязано, че е настъпила реабилитация по право по НОХД № И-2789/2010 г. по описа на СРС, поради изтърпяване на наказанието в периода от 02.09.2010 г. до 02.03.2011 г. и към дата 20.05.2023 г. и 22.06.2023 г. Д. Д. е със съдебен статус „неосъждан“. Приложени са справки за съдимост от 03.01.2024 г. с № 230703111011000215667 и 18.01.2024 г. с № 240118005000029372, от които безспорно се установява промяна в бюлетина на жалбоподателя от „осъждан“ на „неосъждан“, както и от приложената разпечатка от ЦАИС с данни за отбелязана на 26.10.2023 г. настъпила реабилитация на основание чл. 88а от НК по отношение на жалбоподателя, факти, които са установени като безспорни по настоящото производство. Вследствие на гореизложеното съдът констатира, че в бюлетина за съдимост на Д. П. Д. вече е отразено допълнително сведение за изтърпяване на наложените наказания и настъпилата реабилитация. Отразяването на реабилитацията е нов факт от значение за делото, установен след издаване на акта до приключване на устните състезания по настоящото производство, който на основание чл. 142, ал.2 от АПК следва да бъде отчетен. И на база на него, водейки се от императивната разпоредба на чл.8, ал.1, т.1 и чл. 16, ал.1 от Наредба № 2 Министъра на правосъдието, в качеството му на компетентен орган съгласно Наредба №8 и Наредба № 2, би издал Заповед с различен диспозитив - за вписването на заявителя в Единния регистър на медиаторите. Поради всичко гореизложено оспореният в настоящото производство акт следва да бъде отменен и преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане и произнасяне, като се вземе предвид настъпилата реабилитация и отразяването ѝ в бюлетина на жалбоподателя.

При този изход на спора и предвид разпоредбата на чл.143, ал.1 АПК основателно се явява искането на оспорващия за присъждане на направените от него разноски. От доказателствата по делото е видно, че същият е заплатил държавна такса от 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева. С оглед размера на заплатеното и претендирано адвокатско възнаграждение, фактическата и правна сложност на делото и обема на

извършената работа, съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за неговата прекомерност. Предвид това Министерство на правосъдието следва да бъде осъдено да заплати на оспорващия деловодни разноски в общ размер от 1510 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, вр. чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №ЛС–11–436/22.06.2023 г. на Министъра на правосъдието, с която е постановен отказ за вписване в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към Министерството на правосъдието на оспорващия Д. П. Д., с която е постановен отказ на същия да бъде вписан в Единния регистър на медиаторите (ЕРМ) към Министерството на правосъдието.

ИЗПРАЩА преписката на Министъра на правосъдието за ново произнасяне при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието **ДА ЗАПЛАТИ НА Д. П. Д.** от [населено място] деловодни разноски в размер на 1510 /хиляда петстотин и десет/ лева

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: